

## **Můj první příběh: Zrození Villy Fortuny a neohrabaný rytíř**

Mí drazí, pamatuji si na to jako včera, kdy jsem se narodila. Vlastně, bylo to už dávno, velmi dávno, na samém konci 12. století, kdy mé kameny byly čerstvé a mé zdi voněly vápnem a novým dřevem. Byla jsem právě dokončena, mé věže se tyčily k modrému toskánskému nebi a mé nádvoří se chystalo přivítat své první obyvatele. Cítila jsem duši Toskánska, tu směs slunce, hlíny a příslibů, která se mi usadila hluboko v základech.

Má architektura byla typická pro svou dobu, byt s nádechem elegance, kterou mi propůjčil můj první majitel. Byla jsem pevná, s kamennými zdmi a malými okénky, připravená odolat nástrahám raného feudálního života v Toskánsku. Nebyla jsem žádný přebujelý palác, spíše důstojné sídlo, které mělo sloužit jako centrum panství a útočiště pro mou šlechtickou rodinu. Stavba středověkého sídla byla tehdy seriózní záležitostí, a já jsem byla postavena s precizností a pečlivostí, která se v té době cenila.

Hrabě Oberto, můj první majitel, si s hrdostí přijel prohlédnout své nové sídlo. Byl to muž statný, s jiskrou v oku a hlasem, který dokázal rozkazovat i lichotit s podobnou grácií. Jeho panství bylo součástí složitého feudálního systému, kde role šlechty spočívala

v udržování pořádku, vybírání daní a občasném vedení malých šarvátek se sousedy.

S ním přijel i jeho syn, mladý rytíř Bernardo. Ach, Bernardo! Bylo mu sotva dvacet, ale už byl statným a udatným bojovníkem, jak se na správného rytíře slušelo. Jeho paže byly silné, meč mu seděl v ruce jako ulitý a jeho hlas dokázal nahnat strach nepřátelům. Byl ztělesněním rytířské kultury a ideálů té doby – chrabřý, věrný, oddaný. Ale jen na bojišti.

V mezilidských vztazích a hlavně ve dvoření byl Bernardo neuvěřitelně neohrabaný. Byl jako slon v porcelánu, byt v brnění. Jeho pokusy o galantnost končily spíše trapnými situacemi, které by i kamennou vilu, jako jsem já, rozesmály, kdybych to uměla. Pamatuji si, jak se jednou pokusil zvednout spadlý šátek dáme a místo toho upustil vlastní helmu s takovou ranou, že se z ní ozvěna nesla celým nádvořím. Nebo jak se snažil pronést kompliment a zamotal se do slov tak, že dáma nevěděla, zda ji chválí, nebo uráží. Bylo to, jako by se učil novému jazyku, a ten jazyk se jmenoval „šarm“. A Bernardo byl zatím jen na začátku abecedy.

Marcello, můj první komorník a správce, často Bernarda pozoroval s pobaveným úsměvem. „Můj pane,“ říkával si pro sebe, „bojovat umí jako lev, ale dvoří se jako kůň.“ A měl pravdu. Ale já jsem věděla, že za tou neohrabaností se skrývá dobré srdce a upřímnost, která je v konečném důsledku cennější než jakákoli dvorní etiketa.

A tak, mí drazí, jsem byla svědkem zrodu nejen sama sebe, ale i prvních humorných pokusů o lásku v mých zdech.

### *Příchod moudrého úsměvu a první střet*

Mí drazí, mé čerstvé zdi sotva stačily oschnout od vápna, když se ozval dusot kopyt a mé brány se otevřely pro nové hosty. Bylo zřejmé, že nudný klid na mém nádvoří brzy vystřídá ruch a, jak se ukázalo, i mnoho pobavení.

Na návštěvu přijížděla Contessa Isabella, vzdálená příbuzná hraběte Oberta. Byla to dáma, která proslula nejen svým starobylým rodem, ale i svou moudrostí a jemným humorem. Její přítomnost slibovala osvěžení, neboť kde Isabella promluvila, tam se šířila lehkost a vtip. Měla bystré oči a úsměv, který dokázal rozesmát i ty největší mrzouty.

S ní přijížděla i její dcerka, mladá Signorina Beatrice. A Beatrice... ach, Beatrice byla ztělesněním jara, byť uprostřed chladnějšího podzimu konce 12. století. Byla bystrá, vtipná a její úsměv skrýval chytrost, která se jen tak neviděla u mladých dam té doby. Postavení žen ve středověké aristokracii bylo sice vymezeno striktními pravidly – jejich role v manželství a zajištění potomstva byly primární. Avšak Isabella dbala na to, aby Beatrice dostala i solidní vzdělání, a to nejen v šití a domácích pracích, ale i v literatuře a historii. Díky tomu si Beatrice vypěstovala svůj osobitý vtip a pohotové reakce.

Středověké cestování nebylo žádným potěšením, ale Isabella s Beatricí dorazily v pořádku, byť poněkud zaprášeny cestou. A hned po uvítání nastal ten okamžik – první setkání Beatrice s Bernardem.

Bernardo, zprávou o příjezdu hostů náležitě zneklidněný, se rozhodl, že je to jeho šance zapůsobit. Přece jen, byl rytíř! Chtěl předvést své rytířské dovednosti, ale jak už víte, jeho snaha často končila fiaskem. „Dovolte, vznešená panno,“ řekl Bernardo, když se snažil uhladit své vlasy a zároveň gestem ruky naznačit směr k hodovní síni. Bohužel, jeho ruka zavadila o vázu s čerstvými květinami, která se s rachotem svalila na zem. Beatrice nadskočila, ale rychle se vzpamatovala.

„Ach, rytíři,“ pronesla s úsměvem, „zdá se, že máte dar proměnit i nejpevnější předměty v prach. Skutečně obdivuhodné!“

Bernardo si neuvědomil, že se mu vysmívá. Místo toho se zbrkle uklonil, což ho málem srazilo na kolena. „Jen jsem chtěl... jen jsem chtěl ukázat cestu, urozená paní. A... ehm... ochránit vás před... před kluzkostí podlahy.“

Její setkání s Bernardem bylo vždy plné komických nedorozumění. On se snažil být galantní, ale jeho gesta byla příliš velká, jeho slova příliš přímočará. Beatrice se při jeho pozorování bavila, ale přesto k němu cítila i špetku sympatie. Viděla za tou jeho neohrabaností upřímnost, a to se jí líbilo.

Později, když se hrabě Oberto snažil hosty pobavit ukázkou středověkých her a zábavy na nádvoří, Bernardo se rozhodl ukázat

svou sílu. Vzal těžkou palici a pokusil se ji zdvihnout jednou rukou, aby zapůsobil. Místo toho se mu ale palice vytrhla a dopadla přímo na nohu jednoho z pážat. Páže ječel a Bernardo se tvářil zahanbeně.

„Můj pane rytíři,“ řekla Beatrice s úsměvem, kterým sotva potlačovala smích, „zdá se, že i vaše síla má svůj vlastní, nepředvídatelný směr. Možná byste měl zvážit práci s ovce, tam by vaše moc byla zaručeně využita efektivněji.“

Bernardo se zmateně podíval na páže, pak na palici. „Ovce? Jsem rytíř, urozená paní!“

Jeich interakce byly plné dialogů, kde Bernardo nerozuměl jejím narážkám a Beatrice se snažila udržet vážnou tvář. Pro Bernarda to byl prostý svět cti a povinnosti. Pro Beatrici to byla hra slov a postřehů. „Ach, ovšem,“ odvětila Beatrice s úsměvem, „pak se omlouvám. Jsem si jen představovala, jak by stáda ovcí v panice prchala před vaší rytířskou zuřivostí, kdyby se náhodou pokusila vzepřít vašemu vlivu.“

Bernardo se poškrábal na hlavě. „Ó... ano, to jistě. Jen se obávám, že by to nebylo hodno rytířského meče.“

Takovéto situace se opakovaly. Bernardova rytířská pýcha byla často narušována jeho vlastní nemotorností a Beatricinými štiplavými, ale vtipnými poznámkami. Byla to skvělá lekce dvorní etikety a jejího humorného porušování, které však nikomu neublížilo, jen pobavilo.